

[Ib Thyregod.]

Dette spørgsmål har også været omtalt i betænkningen, hvor man har været inde på det synspunkt, at det budget for et begrænset overformyndieriet, som er lagt, vistnok ikke kan holde. Et af mindretallene er inde på disse synspunkter, og jeg tror, situationen må blive den, at hvis man viderefører en begrænsning af overformyndieriet, for så vidt angår umyndiges midler, vil det kun medføre stadige underskud også i de kommende år.

Dertil kommer, at det spørgsmål kan rejses: når man nu kan lægge båndlagte midler, som dog også er særligt betroede midler, ud til lokale pengeinstitutter, hvorfor så ikke også lægge umyndiges midler ud? Begyndelsen er allerede gjort, idet man har anerkendt forskellige pengeinstitutter i så henseende, og der kan naturligvis altid rejses det spørgsmål, om alle pengeinstitutter skal have en sådan bemyndigelse eller kun visse godkendte pengeinstitutter. Det sidste kan måske nok være rimeligt; men hvis dette er tilfældet, kan jeg ikke se, at der skulle være nogen som helst form for risiko for de umyndige ved en sådan ordning, som vel også ud fra et økonomisk synspunkt må tilfredsstillende dem bedre end den løsning, de hidtil har kendt, nemlig bestyrelsen inden for overformyndieriet.

Det nævnes i betænkningen og også i lovforslaget, at legaterne skal ud til de lokale pengeinstitutter; dér er endelig det spørgsmål, om man kan sige, det er et indgreb i legatfundatserne. Spørgsmålet er behandlet i betænkningen, og jeg må være enig i det, der siges her; jeg mener, det må være rimeligt og lovligt at gennemføre en sådan lovgivning, at man går væk fra overformyndieriet og lægger disse legaters administration ud til forskellige pengeinstitutter.

I det hele taget kan man vel sige, for så vidt angår legater, at det har jo vist sig, at mange af disse legater i høj grad er blevet decimeret ved den administration, de har været genstand for, ligegyldigt hvor

de er administreret. Det har været meget almindeligt, at man i legatfundatser tidligere har skrevet, at midlerne skulle bestyres efter reglerne for umyndiges midler el. lign.; det har nok betydet, at de for så vidt har været sikre papirer, men det har på den anden side også betydet, at efterhånden som inflationen gik videre, blev både legatformuerne og legatydelseerne mindre og mindre. Vi kender det fra universitetet, hvor en række legater efterhånden er blevet så små, at de intet virkeligt formål har for de studenter, som skal søge dem. Man har derfor inden for universitets-kredse diskuteret spørgsmålet om centralisering af disse legater — et spørgsmål, som vel også stadig kan siges at være aktuelt — men det viser jo klart, at disse legatfundatser ikke har virket tilfredsstillende gennem de regler, der har været gældende.

Dette fører over i det andet spørgsmål, nemlig spørgsmålet om de umyndiges midler, og man må naturligvis hilse med tilfredshed, at justitsministeren her har foreslået, at de aktiver, hvori umyndiges midler kan anbringes, bliver udvidet. Det skal nu ikke længere være alene kreditforenings- og statsobligationer, man kan anbringe midlerne i; efter lovforslaget skal også hypotekforeningsobligationer og visse andre obligationer, f. eks. i Byggeriets Realkreditfond og Provinsbankernes Reallånefond, kunne anvendes til anbringelse af umyndiges midler. Men spørgsmålet er, om man ikke skal gå videre i bestræbelserne for at gøre disse midler noget mere værdisikre.

Gennem pensionskasselovgivningen har man jo været inde på dette synspunkt, og for nogle år siden gennemførtes der en lovgivning, som medførte, at pensionskasser i øjeblikket kan anbringe en del af deres penge i aktier eller i investeringsforeninger, der ejer aktier. De kan anbringe 15 pct. af deres midler heri; dog er der begrænsninger med hensyn til, i hvilket omfang de kan have aktier i de enkelte selskaber. Hvorfor skal alene pensionskasser have denne mulighed? Hvorfor skal ikke også umyndige have